

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivec dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, St. Petru in Pragerskem po 6 novč.

„Celjski Befelshaber“.

(Nadaljevanje.)

Ko prebliža se deseta ura
 Ko pripeljejo se Čehi z vlakom,
 Plapola na stolpu starga grada
 Zastava frankfurtarska mogočno. —
 Celo celjsko mesto je na nogah.
 Tam pred kolodvorom se kar tare
 Ljudstva nemškega, ki okrašeno
 Vse s plavicami je in trakovi.
 Stoji v sredi njihov »befelshaber«
 Tu za vojsko daje jim povelja. —
 Težko čakajo prihoda Čehov;
 Kar naenkrat vlak zažvižga »Ahtunk!
 Zakriči Oex svoji trumi glasno:
 »Zajt nur forberajtet auf di kerle!
 Vsak močnejše prime svojo pal'co,
 Vsem močno ekoli srea brea.
 Čakajo in čakajo na Čeha,
 Pa »našmirali« so vsi se jako,
 Kajti, samo nekaj bab je prišlo
 Z vlaka. »O fardomte Čehen!
 Vsak pri svoji črni nemški duši,
 Toda, kaj so hoteli? Odit
 Eden moral lepo je za drugim,
 Toda kam? Domov? O, kaj še neki!
 Tje pred »dom Narodni« Oex jih pelje
 Tam kričijo, kot zverine lačne
 Tako, da poštenemu človeku
 V sree smilijo se vboge reve — —
 Ko sem zadnjič bil v menažeriji,
 In so dajali zverinam hrano,
 Niso znale tuliti kot Nemei.
 Če se kak Slovenec jim približa,
 Oj gorje mu, siromaku. Kajti
 Ga napadejo, lik risom lačnim

In zakaj bi ne? saj policaji
 Jih varujejo nesreče vsake
 Ter Slovence vsakega zaprejo
 Če le las zakriviti hče Nemeu.
 Naj omenim še le to prigođbo.
 Gre Slovence skozi nemške vrste;
 Tam seveda je takoj napaden.
 Med boritvo policaj celovski
 Hoče ga prijeti; pa prevzete.
 Mu Slovence de: »Ich bin ein deutscher,
 Dieser, sehen sie, ist ein Slowener!
 »A, pardon!
 Celovečan se zgovarja,
 Gre ter se takoj Nemčurja loti
 Kterega pokazal je Slovec
 Prime ga ter hoče ga odgnati
 Na nesrečno tje številko osem,
 Kjer so luknje črne, strašne, grozne
 Ko Nemčurji komaj dopovejo
 Policaju, da je vjetnik Nemeec
 Ga spusti ostramočen Celovečan.
 To razume se, da je Slovence
 Koj pri prvi priliki pobegnil —
 Oj glavica modra ti celovška!

(Dalje sledi.)

Kocelj.

Jugoslovani in ministerstvo.

(Slika po „Slavisches Echo“.)

Ljubi moj Blaž, ti me že preveč dražiš, da naj ti pišem kaj o naši avstrijski politiki. — Do zdaj nisem mogel, ker mi je mraz prste krčil in vrhu vsega sem imel tako sitnost z Brivčevim koledarjem, da imam že od novega leta sem nad dva tisoč belih las več; torej pomisli, potrpi in ne zameri.

Danes pa ti hočem par vrstic spisati v duhu »Slovanskega odmeva«, ki izhaja v Bečn. Poslušaj!

Naša ljuba mamka Avstrija je bolna. — Hudo ji je, ker nje telo sestoji iz dveh polovic — avstrijske in ogerske polovice. — Našej mamki Avstriji gre slabo, ker je v madjarski polovici vedno lačna — njej dišijo čudno slovaški otroci, rumunski dečki in hrvatske device.

Tudi nje avstrijska polovica ima grozni apetit, ker Nemei in Italijani so dobili madjarsko bolezen in hrustajo noč in dan slovenske otroke, može in žene.

Mamki Avstriji gre tudi zelo in vse narobe, ker ona je imela k sreči najboljše, najmodrejše ministre.

Blaž moj, ti boš zavihal nos, češ, kako pride Brivec do takega zaključka o ministrih. Ali dragi moj, potolaži se, ker zdej nimam časa, da bi o tem še posebej otrobe mlatil.

Ljubi Blaž, ti dobro veš, da mati Avstrija ima še precej njiv in grunтов. — Posebno na jugu so nekatere dežele po večem ali čisto slovanske kakor: Hrvaško s Slavonija, Bosna in Hercegovino, Dalmacija, Primorsko, Kranjsko, Štajersko, Koroško. — Kaj ne Blaž, lepe njivice, lepi vinogradi — buzarona, kaj ne? In tam na zahodu šumi morje Adrijansko, kaj ne? In na teh poljanah živi še dobra pest telesno in duševno izbornih ljudi, kaj ne Blaž? In saj veš, dragi Blaž, da malo niže leže tudi naša polja Srbija, in še malo niže lep kos sveta, Bolgarija, in še niže prav na obrežju leži celó Salonik očet-

njava naših bratov Cirila in Metoda. — Kaj se ti zdi, prijatelj Blaž?

No, še par korakov, pa so v najkrasnejšem gnezdu te zemlje — v Carigradu. — Kaj se ti slinje ne cedé, ljubi Blaž?

In na severu molči, dragi Blaž, in ne obupaj!

Pa pomisli, ali sploh bi smela naša mamka Avstrija oddati te južne — jugoslovanske njivice in poljane — brez da bi ji odtekla kri. Ne, ne, ljubi Blaž, tega ne stori mamka Avstrija, in ne bo dopustila, dokler ima iskrico pameti v možganih.

No, Blaž, ti se že zopet praskaš za ušesi, ker se ti nekaj čudno zdi; ker spoznaváš veljavo teh dežel za našo majko Avstrijo, a ob enem ti ne gre v glavo, kako da more postati iz matere mačeha.

O tem pa drugikrat, moj dragi Blaž.

Ako se misliš naročiti na Brivčev koledar, te lahko postrežem; samo piši mi, ako ga želiš.

Tvoj

Miloš.

Srce je žalostno.

Tam doli, kjer konec je naše vasi preljuba, prelepa deklica živi; najlepša deklica, kar hrani jih vas, najljubša pa meni vseh deklic pri nas.

Tja doli mi vohajajo misli želje, tja doli, tja doli želi mi sree. Če megla objema kdaj dušo mojo se hitro zjasni, če se zmislím na njo.

Če hoče obup me vreči v prepad, se zmislím na njo, potolažim se rad. Mi zvezda vodnica in solnce svetlo je dekle prekrasno, preljubo, sladko...

Pa vendar je žalostno moje sree saj me ne ljubi trdosrčno dekle. Ne vidi, ne vsmili se mojih solza, strašno hrepenečega za njo srca.

„Ta preštmentana ljubezen“

(Zvršetak)

Prišla je tretja jesen od kar je šel v vojake in zopet se je vesel povrnil domov. — Še enkrat bom poskusil svojo srečo, mislil si ja in kakor rekel — tako storil. Bila je lepa jesenska noč ko je korakal naš Jože zopet proti oni vasi. Šel je prav tiho, da ga ne bi zapazili fantje če jih je še kaj na vasi. Bilo je k sreči vse tiho

in mirno le hišni pes je lajal na vse pretege.

A Jože ga je utjlažil s tem, da mu je zmetal skoraj cel kos kruha, ki ga je imel pri sebi.

Slednjič se uspne do okna — svoje ljubljence, ter začne trkati. Začel jo je nato klicati najslajšimi besedami kolikor jih je vedel — no vedel jih je mnogo saj jih je čul pri vojakih dovolj. Odgovora pa ni bilo — le par tihih smehov je čul iz sobe. Zopet začne: »Oh odpri no, saj ni taka rosa da ne bi mogla do okna bosa. ura je že dve, od tebe pa še besede ne — itd. Slednjič se je tega že skoraj naveličal in postal je že žejen.

Vedel je-pa da dobe fantje pogostokrat kaj pijače pri svojih ljubih na oknu. Zato je tudi on poskusil to dobiti in začel je: Oj žejen sem že ko goba, oh saj en frakeljček mi ga daj ako že odgovora nisem vreden.« »No to pa že dobiš« — čul je iz sobe. No kedo je bil tega bolj vesel kot naš Jože. Res je čul, da je Anica vstala in šla iz sobe. Kmalu na to čuje da se je vrnila v sobo. Res Anica odpre okno — Jože stegne roko, da bi prijel za steklenico — a v istem hipu — tristo devet in devedeset medvedov . . . brrr . . . skočil — prav za pr v padel je pod okno moker kot miš. Mislil je da bode pil žganje. — A ta na nesrečna Anica ga je krstila s škafof vode — da je bil moker do kože — O bore Jože!

Kaj je hotel storiti? Šel je potr in moker domov. Neopažen se je splazil na skedenj kjer je imel svojo postelj. Tu je imel k sreči še jedne hlače in srajco, da se je preblekel — mokro obleko pa je skrtil, da je ne bi zapazil kdo domačih. Ko je drug večer spet sprišel spat — razobesil jo je, da bi se posušila češ: Ker se je po noči zmočila — naj se še po noči suši. — Ko je meni to pripovedoval je dostavil: »Res sem ljubil Anico — a ona je mene š. bolj. Ne bi bil mislil, da dobim toliko od nje na enkrat. Če ji Bog grehe odpusti, jaz ji to tudi«. To pa rečem — da nikdar ne grem nobene več klicati baba je h . . . č.

Če je ostal pri tem sklepu — tega ne vem — toliko pa vem, da je še sedaj sam tam nekje med gorami.

Na cesti.

I. klesar: Umakni se! Ako sa ne umakneš ti bo pela huda!

II. kolesar: No, kaj!

I. kolesar: Umaknem se jaz!

Jaka in odmev,

V zadnjem času nima več Jaka sreče z govorancijami; nedavno temu povoril je v neki veliki dvorani:

....»In gospoda moja.... vi ste gotovo vsi prepričani, da jaz, vaš Jaka.... »ka«, »ka«, — je odmevalo od sten — ljubim domovino.... »vino« — odmevalo je od sten — in da je moje navdušenje vzvišeno.... »no«, »no«! — odmevalo je zopet.

Nikjer nima več sreče — celo pri prešičkih ne! —

Grgo: Zakaj pa je on — njo — ko sta se razšla ki sta po noči češnje na hribu brala z »buona sera« pozdravil?

France: Zato, da se ji je skazal koliko laški zna; saj zna tudi nemški, se je naučil ko je bil uradnik-sluga-kurjač.

Grgo: Koliko časa je bil?

France: Dovolj! eden cel mesec, ki je daljši nego je februar v prestopnem letu.

Grgo: Naj le zna nemški in laški, to pa vendar ne zna, da kar je Sv. Miklavž prinesel mu lahko spet Nikolaj vzame.

France: Na svidenje! ko mi spet brada zraste!

„Ostrižen in obrit“.

Aktuelni nasveti dobrega prijatelja prijatelju.

Nekdo je pisal svojemu prijatelju nastopne imenitne nasvete: Minolo leto sem se hotel ženiti, a nisem se ženil, ker nisem imel — časa za to. Nadejam se, da bo tudi letos zopet tako. Veletí moraš, da sem namreč kakor predsednik kluba samcev kompetentna oblast za sodbo o ženski. Pripovedujem ti torej kakor avtoriteta in prijatelj. Čuj me!

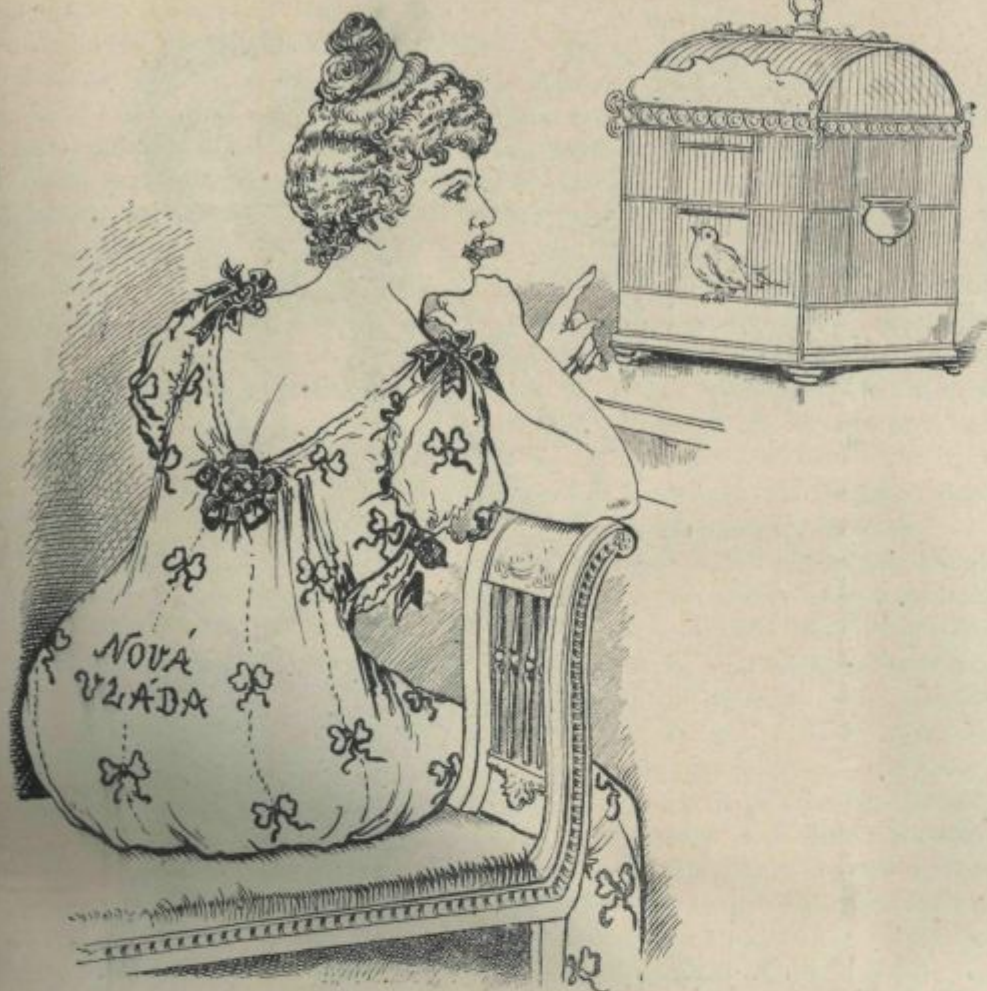
Ženska je vrag, tudi ona, ki se ti vidi nežna kakor nebeški angelj. Zato pa: čuvaj se žensk, ljubivino in pa — m e n e n e p o z a b i!

Najsrečnejši človek.

B. pripoveduje: V ljubezni nisem imel nikoli sreče; prva ljubica je šla v samostan, druga je umrla, tretjo sem moral poročiti

Nova vlada: Malo sladčice tej tičici-stranki, malo oni, in tako se nadejam, da jih spravim vse v jedno kletko; in to bomo imenovali - narodno spravo.

Neverni Tomaž: Da le tvoje sladčice ne ostanejo vsem sknpaj — na želodcu! Potem se bomo res vsi zložno — **slabo počutili.**

Usodni tiskovni pogreški.

Iz počočila o vsprejemu kardinala: Na lepo odičenem kolodvoru ga je pričakovala velika množica, na čelu jej dva škopa (škofa)

Iz neke osmrtaice: Žalosti potrtem sreem naznanjamo vsem svojim poro dnikom (sorodnikom)

Sosebno imeniten pa je nastopni tiskovni pogrešek, ker izraža popolno, in jako britko resnico. Ne britko za onega, o katerem govori, ampak za vse one, ki imajo z dotičnikom kaj opraviti. V nekem listu je bilo čitati te dni, kako da nesrečni srbski generalissimus vse vodi za nos; a stalo je tam došlovno, da Milan novee (mesto norce) brije iz vseh diptomatov in tudi — avstrijskih. Ali ni to morda resnica? Kako zna Milan novee briti, ne le iz diplomatov,

ampak tudi iz nesrečnega naroda srbskega, o tem bi mogli mnogo pripovedovati parizki bulevardi in pa njih — večno-žensko okrasje. Skri se ti, tržaški »Brivec«, in se sramuj. Ti pač znaš razne kosmatince briti, ali — novee, tega pa ne!!! To zna le brivec na čelu srbske armade... A propos, kaj pa je prav za prav na tisti vesti, ki je krožila te dni po listih, da se je z vojnim zakladom srbskim »nekaj zgodilo«, zbok česar se Milanu ni mudilo v Beligrad?! Mari je tudi v onem zakladu kdo kaj bril?!

✂

?!

Grof: Čuj Jože, danes je slabo vreme ne vprežemo konje. —

Jože: Ekselenea, imam vse napravljeno, kakor ste rekli, lahko se odpeljem že jutri na Dunaj. —

Grof v zadregi: Ne ne, Jože vreme se je skisalo, dokler se zjasni ostane — doma. —

Spomini na leto 1866.

Versa leži v Furlaniji ob italj. meji. Lahi so omenjenega leta, vrgli »batalijon vojakov« ki je imel nalogo zasesti Primersko in potem »marširati« na Dunaj. —

Bilo je okolo 11. ure zjutraj, ko pridirja italijanski vojak na beleu v Verso: Mož jezdari po ulicah, a kjer je zagledal avstrijskega orla je besno kričal: Noi siamo Italiani abasso la galine, (Italijani, smo dol z kokošjo). — »Se sabljo je sekal po našem »orlu« in ko se je tega naveličal je pojahal malo na polje videti novi svet.« — O tej priliki se pripeti, da ga je zadelo avstrijsko »zrno«, in revež je obležal v jarku, brez da bi se mu posrečilo avstrijske kokoši pojesti.

Bilo je menda one dnij, ko je bila zašla »italijanska batulja«, že blizo Gradščca. Reveži so menili, da so že v središču Avstrije pa so popraševali kmete: »Čujte ali ni ono mesto tam Dunaj.« —

Spomin na 15. januarja 1899.

V Trstu je bil ono nedeljo velik zemenj. — Laške župane so bili prignali na razstavo v Trst. Med njimi sta bila tudi ona dva Hrvata — efijalta, ki sta še na predvečer pripodila purane na trg — Pozneje so ju židje nosili po trgu. A vse to je šlo, da se dokaže, da je Pazin italjanski, da je Istra beneška dedovina. —

Te dnij je pa pisal »Indipendente«: Vlada je Slovanom dala hrvaški gimnazij in verh tega še, hrvaško pripravnicio; — ter je obupano zakličal: «

Povero 15. gennai 1899. — Ubogi januar bil si glas upijočega v puščavi.

✂

Smešnica.

Rezervist A. »Letos se nisem zglasil pri kontrolnem shodu — pa sem bil zaprt.«

Rezervist B. No-jaz sem se pa zglasil, da sem tukaj sam bil pa tudi zaprt.

A. No kaj naj pa potem naredimo?

✂

Dijak piše domov: »Učiti se imam veliko — časa teraj malo — čas je pa denar, toraj denarja tudi malo. —

✂

Nekaj želj.

O Gosped u-lisi mojo molitev ter varuj mene ognja in zažgi rajši hišo mojega sosedu. Daj lačnim jedače, in krčmarjem lačne. Daj gospodičin starim fantom. —

Kraški lešniki

1. Svet je velik. On je posoda, v kojem je vse sovrašstvo in vsa ljubezen.

2. Materin jezik je kakor naša koža; kajti drugi (ptuj) jezik, kojega se navčimo, je enak obleki, katero po porabi z novo zamenjamo. To velja za posamezne osebe, kakor tudi za cele narode.

3. Kdor molči, s tem marsikdo misli, da govori modro samo na odru.

4. Kdor hoče svoj razum ohraniti, mora veliko gledati in malo filozofirati.

5. Človeka ne stori 100 opic, a na enega pametnega gre 100 opic.

6. Priložnost dela tatove; priložnost ljubezen.

7. Najhujša zavidljivost je zavidljivost srečnih ljudi.

8. Ljubezen, spance in sreča pridejo takrat, ko se na nje ne misli.

9. Da po dežju solnee pride, ni še tako gotovo, kakor pa da po solneu dež pride.

10. Najgotovejši, da komu kaj ne spodleti je to, da se v nič ne zaleti.

11. Metafizika je znanost o rečeh, o kojih nič ne znamo.

12. Starost, pravimo, da je bolezen, pa da bi le mladost bila zdravje.

13. Laž ima sicer kratke noge, pa teče vendar jako hitro.

14. Mnogo ljudi napiše testament v nadi da bi še dolgo živeli.

15. Marsikdo bi svojo soprogo nosil na rokah, ako bi ne stala na visokih nogah.

Višek komoditete.

Janez: To bi bilo življenje, ako bi bila ta-le hiša tvoja! Vsaj 40000 gold. je vredna.

Jože: Seveda bi bilo. No, vendar semotiš, ako misliš, da bi nesla Bog ve koliko. —

Janez: Kako ne, vsaj po 4 od sto.

Jože: Kaj še. Misliš-li, da bi bil jaz tako nespameten, da bi se ob vsakem terminu trudil po stopnicah?! Jaz bi lepo pobral pri strankah, ki stanujejo pri tleh, oni drugi gori pa niso toliko vredni, da bi se jaz potil radi njih! Kaj je »fit« v pris komoditeto!!

Novi gospod ministerski predsednik si nadevlje svojo najlepšo toaleta. Mi pa bi menili skromno, da v Avstriji ne bi potrebovali za sedaj toliko lepe ovratnice, marveč le — raskave **metle**, ki naj bi enkrat temeljito pomela tiste stare smeti iz tiste nekdanje dobe, ko so mislili, da je Avstrija res nemška država.

Hlapec

Služil sem pri zaploškem gospodu za hlapca. Nekoč mi reče: »Janez, dobro namaži kočijo s »šmirom« ter naprezi konje, se bova odpeljala v Ribnico.«

Ko delo izgotovim, (bilo je ponoči), grem po fajmoštra. Ta se vsede v kočijo, toda česar se dotakne, vse se ga prijema; hoče ostati, toda ne more. Ko me vpraša kaj to pomeni, odgovorim mu: »Kakor ste mi zapovedali, častiti gospod, tako sem storil ter kočijo dobro namazal. Strašno razjarjen mi da fajmošter takoj »lautpas« in moral sem iti s trebuchom za kruhom.

Pridem do družega dvorca. Ko grem mimo skednja, slišim mlatiče. Te vprašam, bi se li dala tukaj dobiti služba. Ko me vprašajo po imenu, rečem: »Štirajst dnij pred Žt. Janžom, »Rekel mi, naj se le zglasim pri g. fajmoštru. Ko grem dalje, srečam pri vratih nekega služabnika,

kterega vprašam, kakor mlatiče po službi. Tudi ta me vpraša po imenu. »Dober šnaps« mu odgovorim. Reče mi, naj le grem k fajmoštru. Pridem v njegovo sobo.

Najprvo zagledam v njegovi sobi, nekaj na mizi, po katerem me jako skomini. Fajmošter sedi pred ogledalom ter se ravno hoče briti, ko jaz vstopim. Vpraša me, kaj da bi rad; ko mu povem vzrok svojega prihoda, me še vpraša kako se pišem. Odgovorim mu; »Tako.« »Dobro«, reče mi. »Službo že dobiš in sicer se bova najprej brila.« K temu sem jaz kmalu pripravljen. Namažem ga po enej plati lica in oči z »žajfenco« tako, da ne more gledati, nato hitro vzamem mošnjo z mize ter zbežim. Misli si o bradati Brivče, kak sejm je to bil.

Bežim mimo kuhinje i pridem do služabnika pri vratih kateri me hoče zadržati, toda jaz ga zavrnem ter bežim naprej mimo

mlatičev itd., gospod pa za mano. V kuhinji vpraša kuharico: »Ali si videla.« »Tako?« »Ne, gnadljevi gospod, tako grdo namazanega človeka pa še nisem videla.« »Pa še si videla.« »Tako?« »Kakor sem že rekla, tako še nisem videla.« Ko vidi da nič ne opravi, leti naprej. Pri vratih vidi ležečega služabnika, kterega sem bil jaz zvrnil ter ga vpraša:

»Zakaj pa ti tukaj ležiš?«

»Dober šnops me je vrgel.«

»O ti svinja ti, zakaj pa piješ šnops? Jaz ti bom pokazal! Nato ga pošteno naklafuta ter leti dalje.

Ko pride do mlatičev, reče jim: »Ali ste videli Tako?« »Ne, tako pa ne!« Pa če ste videli koga tukaj mimo leteti?« »Da, Štirnajst dnij pred Št. Janžom je letel mimo.« Ko fajmošter vidi da tudi tukaj nič ne opravi, vrne se žalostnega in potrtega sreca nazaj v farouž ter premišljuje, kakega brivca je imel, jaz pa sem bežal z denarjem ter gospodu fige kazal. (Namreč v žepu.)

»Juri za grmom šepel.«

V boj.

Mogočno v zraku tam vihra
Krasna zastava naša!
V boj kliče nas! Pogum v sreca!
Al' mlad si, star, ne vpraša.
Za dom naš sveti, jezik svoj,
Rojaki v boj!
Moč slednjo je napel sovrag
Da osvoji si dom predrag!
Da jezik naš čim prej zatre,
Vse kruti vrag storiti če!
Pravice naše, zakon svet
Ob tla tepta z nogami!
Svoj jezik sili nam! Nam vzeti!
Naš mili če — silami
Rojaki v boj! Al' mar vam ni
Nesrečna domovina?
Al' mar vam ni, rojaki vi,
Osoda Slave sina?
Pod prapor rodni bratje, vsi!
Boj sveti bojevati vsi!
Da v prah sovraga stremo,
Naš dom, naš rod otmemo!

I—o

Čudno!

Italjani božejo imeti prah iredentaša Revera na municipiju — Avstrijska straža pa mora noč in dan, leto za letom stražiti kip na južnem kolodvoru kakor bi bila mati Božja. — Pa recite, da ni Trst kos Italije.

Istarski sršeni.

Bartolić u nevolji.

Da to razumijemo: ovdje nije govor o mladom »podeštatu« pomjanskom, koji je u zadnje vrijeme zasjeo visoku stolieu na plećih talijanske gospode u Koprnu te se sada šepiri među Pomjanci, nego ovo par redaka je namienjeno glasovitomu Rovinjeu, koji je dopustio da mu Krstić promjeni ime Bartoli u Bartolić, samo da pridobije za se rukavačke, neprinačke i lovranske fiducijare.

To je bilo vrlo lijepo i sa čas ugodno talijanskoj stranci, ali vremena se mienjaju i mi se mjenjamo s njimi.

Klika već nije zadovoljna s Bartolijem kao zastupnikom: a ja mislim, da mu Talijani niso nikad zaboravili promjenu imena... u dogovoru s mačjim generalom.

Talijan... pa da si pusti vikati: živio! (kako se to dogodilo u Gabinetto di lettura u Puli, kad je Kristić doveo menažeriju na ogled), Talijan pa da se prekršća na ić (da se je takvim rodio, nebi bilo zamjere, jerbo ih je dosta takovih), Talijan, pa da obećaje raditi za... starinu slovinsku na Kastavščini, Talijan, pa da šuti u Beču, i da netjera otvoreno iredentizam: to su grisei, Rojim neima oproštenja, to nije patriotički, to se mora kazniti. I bogme, kazna ili bolje capitis deminutio je došla: Bartoli nije više predsjednik političkoga društva, Bartoli se je morao odreći zastupničtvu u saboru (bečki mandat je zadržao od straha), Bartoli zlo sjedi već i na stolici občinskoj u Rovinju.

Sic transit gloria mundi!

Talijani i e. i. k. mornarica.

Baron Spaun, zapovjednik e. i. k. ratne mornarice rekao je u Beču, odgovarajući delegatu Ferjančeviću na neko njegovo pitanje, da većina pripadnika ratne mornarice jesu talijanske narodnosti. Ja se neću o tome prepirati s visokorodnim gospodinom admiralom, jer bi to bilo mlatiti praznu slamu: tko će da vidi kako stvari stoje, neka čita statistiku ratne mornarice, pa će znati gje je laž. Boka kotorska, dalmatinski otoci, sree Dalmacije, Primorje od Karloboga do Rieke, kvarnerski otoci te istočna obala Istre -- to su krajevi, koji davaju mornarici samo Talijane, naravski po mnenju admirala Spauna koji misli da ciela mornarica sastoji od par Rovinjaca, Piranaca, Koprana, i Trščana.

Ali što se njega samoga tiče, admiral je rekao još premalo: on je imao reći, da

svi pripadnici mornarice jesu Talijani, jer je on sa svimi govorio jedino talijanski, kako to čine skoro izključivo častnici, nemareći da upoznaju jezik momčadi nego da brbljaju po mogućnosti jezik puljskih švelja.

DOPISI.

Kubed v Istri: — Mi imamo naš zbor zmeraj pod orehom sred vasi. Zadnji zbor smo imeli uni dan, ko je bilo jasno. — Ko so se zbrali vsi Čubedski možje in žene, stopil je naš konšeljer na velik kamen in je začel tako le šrajati: Kari moji Čubedei! Jaz vaš konšeljer vam naznamim, da smo naložili novo takso na vso tisto živino, ki ima kopita. Da pa se ne bo nobenemu zgodila krivica morete vsi prignat na Kraško svoje mule, konje in osle; jenu za predsednika bom jest, jenu naš žepan, de bomo »dišenjali« takso vsakemu posebej. Zdaj se je pa oglašil Tiče Semič: Čuješ Tone, pej zekej nejmo letos za prazniče primli nič »konferterne?« »Predsednik je takoj odgovoril: Za to ne, ker je rekel raš gospod farman, da je prijel »eno letero« iz Parence od junte, da so vsi konti faljeni, jeno de podeštati ne bo primu denarja, dokler ne bodo »konti« prav. — Na to se oglašil Mihec: Čuješ ti Škrgat, če so bli računi zgrešeni, zakaj si jih pa podpisal? »Uni odgovori: Ja uoblast, kej sem jest kriv, de naši škrivani ne znajo delat konte. — Ku bon jest podeštati bojo ben konti prav, jenu vele danes bom pisal na judica tekole: »Encelso šjor jediejo! Miže fanco šaver, ke kva in Covedo govemo una granda futada mežerja, ke še ga anda de mal škvaži tuto la jentrada de tera, e mi že prego di mandar kva prešto un šjor komisjon, ke še devi jutar el nostro populo. — Rešto šuo amico.

Antonio Čikada.

Zakaj pa ne biš pisal po slovenski, vpraša ga Cunjič. — Za to ne, ker mene lepše teče po laški in ker po slovenski bi ne bilo vzeto »gor«, — se odreže konšeljer.

Bravo, bravo boter Škrgat, zaupije Toni Fučo in kmalu nato se razide naš zbor na vse vetre. —

Mija spod stene.

Gabrovica pri Komnu. — Ranjki župnik Kneipp tam gori na nemškem je izdal bukve, kako naj se z mrzlo vodo zdravimo. Ako se človek po svojem telesu z mrzlo vodo pere v vsakem letnem času, in to tudi po zimi, se zelo utrdi svoje telo

in postane proti raznim vremenskim spremembam skoraj neobčutljiv. Kneipp najbolj priporoča hoditi zjutraj, potem, ko smo vstali, nekaj časa bos ali golonag po mrzlem tlaku, po rosni travi, po cesti in celo po snegu.

Ta nauk je uvaževal neki fant tukajšnje občine v dan^o sv. Treh Kraljev. Šel je ponoči k svoji ljubici v vas tje v Volčji grad. Ljubica ga je rada vzela pod svoje streho, ker zunaj je bil mraz, tak mraz.

Proti jutru pa ju je nekdo motil. Trkal je na vrata, zahtevaje, naj se odpre. — Ker se pa ni hotelo odprti, vrgel je dolj vrata, vžgal luč in videl je moškega pod posteljo ležati, fant se je bil namreč pod posteljo skrivil. Začel ga je obdelovati in debele pesti so padale po njegovem hrbtu. Fant se je pa rešil s tem, da je v beli obleki in bos tekel iz hiše na cesto in iz vasi domov v Gabrovico;

Tako je dični naš sin uvaževal Kneipovo »kuro« s tem, da je tekel bos in na pol oblečen iz Volčjigrada domov.

Upamo, da mu bode ta Kneipova »kura« dobro storila in da se bo vsled tega dobro utrdil, pa zagotavljeni smo tudi da ne bode te »kure« več želel ponoviti, ker bi mu bolj škodila, nego koristila, kaj ti predaleč je teči bos v srabei in v belih hlačah od Volčjigrada do naše vasi. —

Ti pa, dragi Brivče, pridi v našo vas in tudi na Volčji grad čim prej; prinesi seboj najboljša britev, da obriješ dotična »ljubimca.«

D a l g a v r a g.

Vipavski Šenbid. — Šest kosov je pri nas zelo imenitnih. Eden ima gnezdo v Podbregu, drugi pa v raznih otišjih. Petje teh kosov je znano, petje če tudi ne slavno, vendar dovolj za domači gozd. — Peli so vse božične praznike, in na silvestrov večer do jutra; tako se veda tudi na novega leta dan. —

Šli so popoldne v neko hišo po »ofer.« — Kar so dobili so poskrili pod peroti. —

Vsi radovedni zlete pod velik brinov grm, da preštejajo »ofer.« — Ker slučajno ni bilo med njimi kosa Iveta, so na predlog starega kosa si porazdelili »ofer«, ne ustevši slučajno odsotnega kosa pevca. —

Črni kosi vsi so bos!

Na goli nogi plešejo

Iskre z nohti krešejo.

Tako so jo kresali v vaški gostilni dokler je bilo še ofra kaj. Pili so zapili so prijateljstvo.

Pošteni niso naši kosi

Zato bodo vedno bos!

Dokler vrug jih ne pokosi. —

Šenbidec.

Iz Šenpaske okolice. — Dragi Brivče, ti imaš kaj rad kosmate ljudi. Vidiš, pri nas imamo takih kosmantincev na cente. Goriški prepir ima posebno moč, da ljudi v stranke deli, potem jih koj po bradi spoznaš katere stranke so. Pri nas n. pr. je Faganelova in Blaževa stranka, ena bi kar drugi brado izpulila. Blaževa stranka je v zaroti, ona ne dovoli Faganelovi nobenega predloga. Ako bi Faganelovi predlagali, da bi morali tudi starašini iz šenpaske občine prinašati zamudnino občinskih stvari n. pr. vsaj po 100 vinarjev. Gospod Blaž je prvi ki bi zamahav z obema rokama: »Ne damo nič, ne damo nič.«

Tedaj za borih sto vinarjev se upajo. Blaževi voditi vso občino za nos. —

K u k a č

Najnovejšje iz južne Afrike.

Pane Brivce!

Vi uganjate Pusta, mi se borimo za svobodo. —

Nič ne dé. — Buri so krepki ljudje ni jim mar za par korakov iz Afrike v Trst. Poslušaj: »burska banda« odpluje jutri v Evropo. Seboj pripelje črne kafe, hrabre burske fante in dekleta; tudi par »korajžnih« angleških generalov bo med njimi, Dne 11. svečana na večer pridejo gotovo na »B r i v č e v v e č e r«,

Upamo, da jih sprejmete kakor »zmagovalec«. Tebi zvesto udani

Burski brivci.

Boj med ameriškimi milijonarji.

Miljonar Guld je imel svojo železnico, katera je konkurirala z Vanderbiltovo črto Čikago Nevjork. Ko je pa Vanderbilt znižal voznino za prevažanje živine, je Guld isto še bolj znižal. Vanderbilt ni si vedel pomagati drugače, nego da je tudi on še bolj znižal tarifo. — Konkurenčni boj se je vedno srditeje nadaljeval, slednjič je izjavil Vanderbilt, da bo on prevažal živino od Čikaga v Nevjork za vestransport samo za en tolar. Guld se je priznal premaganim, ter ni več prevažal živine. Ali za nekaj časa je zvedel Vanderbilt, da je vse vole po navedenih najnižih cenah po njegovi železnici pošiljal sam njegov nasprotnik Guld ter si s tem napravil lep dobiček.

Pogovor dveh tatov.

A: Kako lepo bi se živelo, ako bi ne bilo zaporov.

B: Noree! Baš zapori pospešujejo naš obrt. Ako bi ne bilo zaporov, bi kradel vsakdo.

Umetni zobi pri psih.

Engleški zdravnik Moely je imel psa, ki je zgubil skoraj vse zobe, tako da ni mogel več jesti. Zdravnik mu vložil nekaj sprednikov in kočnikov in pes se danes dobro počuti in grize in objeda kosti kakor prej.

Linus II.

sin izborne matere, je lep, čistokrvni in se ponaša z fenomenalno rastjo žime. Ob vratu mu visi 3-34 m. dolga griva, in rep je 4-86 m. dolg. Ta čudni konj je last g. I. Ruterforda v Vadingtonu v Zedinjenih državah v Ameriki.

Pri nas ni pogreškov.

Nek znani ameriškanski žurnalist pripoveduje: V Bostonu sem imel v uredništvu veliko situost. Nekega dne pride k meni mož z težko pritožbo. V vašem časniku stoji »drukano«, da sem se jaz obesil. Vi pa vidite, zdaj sam, da to ni res: torej zahtevam, da spoznate in javno prekličete Vaš pogrešek. »I o ni mogoče — pri nas se ne delajo pogreški, k večemu hočemo stvar tako zaviti, da se je Vam štrik utrgal in tako ste srečno ubežali gotovi smrti.«

Na Brivčev večer!

Letošnji Brivčev večer se priredi na korist „Dijaške ustanove v Trstu“ in za nabavo učil na slov. šoli pri sv. Jakobu.

Vabilo.

Da počastijo tudi Brivčevi pomagači slavne Bure, kateri so naznanili svoj prihod v Trst dne 11. svečana 1900 bodo tudi letos priredili *

Brivčev večer

z jako interesantnim programom.

Natančneje podrobnosti o tem znamenitem večeru objavimo v prihodnji številki.

Začasni odbor.

Listnica uredništva: Miha Čuk se pritožuje, da je te praznike bil v javnem vrtu; tam je našel razne slovenske vrabee in vrabčevke, ki so prišli v Trst iz Vipave, Krasa, Brkinov, Kranjske, da bi se nazobali. Čudno se mu dozdeva, da ves ta drobiž čvrči med seboj samo laški čiči, čiči; ne zmenič se da, so se rodili na slovenski strehi. — Tudi v bližnji krčmi kjer toči slovenska krčmarica ni slišati več glasu, češ da se bi vino skiselo. — E. Brivec v Trstu je največ slovenskih kosmatincev, — teh se loti. —

Vabijo Brivca v Krizna (koršo.) Človek bi prišel, da bi zvedel čemu držé v hotelu pod murbami dolge nosove; — celo taki, ki visoko letajo, a se na majhen koren usedejo. Društveni zapisnik se spraznuje — ker se križka mladina boji dolgih nosov in pa še ker Franceelj misli na pomlad pobrisati jo v Pariz. — Sicer bi pa pomagal gospod M. M. ako imaš še kaj besede.

V Divači bi bil kmalu zbolel nekdo, ki je na kolodvoru spil 14 lit. medezije. Ravno tam se je celo zgodilo, da je gospodarjeva metla brez vsakega opomina pometala ljudi iz gostilne, in če niso takoj zbežali je »božja roka« pahnila goste čez prag in če je bila posebna sila so celo muzikanti pomagali trebiti hišo. — Brivec potrebujemo vagon žajfe! —

Iz Lok... Vaši škoreci so se dobro zapomnili, kako vdovo so nekdanj gospodje zasnubili. — Nedolžni bil je tudi zaprt. — Ali danes sloni na oknu sirotica osamela in šteje srčne noči, ki jih je nekdanj preživela. —

Prijatelj, ako želiš kupiti

„BRIVCA“

dobiš ga vsaki deseti dan v tobakarnah:

V Trstu prodaja:

- LOVRENČIČ, nasproti kavarne Fabris
KERSTEN, pri Kjozi.
PIPAN, Ponte della Fabbra.
TOBAKARNA nasproti restavracije Rossetti,
na Corsia Stadion blizo Leitenburga
Molin grande pri urodu mestn. vrat
Via Nuova in Molin piccolo.
ulica Barriera vecchia v hiši ka
varne Harmonia.
TOBAKARNA Grego na voglu via del Bosco.
v ulici Sette Fontane.
ulica Erta pri sv. Jakobi.
nasproti policije.
v ulici S. Marko.
pred cerkvi Sv. Antona starega.
tik museja Revoltella.
Afrič v hiši Economa Campo
Marzo.
TOBAKARNA nasproti tiskarne Dolene pri pošti
nasproti tiskarne „Edinosti“ ulica
delle Poste.
Gospa GASPERSIČ, trgovka pri Sv. Ivanu.
TOBAKARNA v „Narodnem domu“ v Barkovljah.

V Gorici:

- TOBAKARNA Josip Schwarz, žolske ulice.
En. Jellersich, Nunske ulice blizo
cerkve.

V Ljubljani:

- Gosp. BRUS pred školijo št. 13.
" PODREKAR, Sv. Jakoba trg št. 8.
" SEŠAREK, Ščienbergove ulice št. 36,
Glavna zaloga tobaka GBABER, Glavni trg.
Gosp. JOSIP MAČEK, Glavni trg.
" IVAN VRHOVEC, tobakar, Št. Peterska
cesta št. 52.
Gosp. BLAŽ FRAN, tobakar, Dunajska cesta 4

V Kranju:

FLORIJAN, bukvarna.

V Celju:

TOBAKARNA v „Narodnem domu“.

V Kamniku:

V Pulju:

TOBAKARNA Bracciafogli ulica Carrara št. 40

**Na postajah južne železnice: Nabrežina
in Zidanmost.**

Na postaji drž. žel. v Trstu.

I. VIČIČ, krojač

v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste.
Kakor si vsak naroči v popolno zado-
voljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in
drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičič, krojač.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 10. in 20. dan
v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga
prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bu-
kvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovenska
gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša-
dnevna politična vprašanja. Noben slovenski poli-
tikar ne bi smel biti brez tega lista.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese,

sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po
železnici s povzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in
onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specisli-
tete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. **morske ribe, in raje,
sveže sadje, fino olje, itd.**

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Kenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkem
kupu, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Pozor!

„BRIVČEV KOLEDAR“

Pozor!

za leto 1900 je izšel.

Koledar se prodaja po knji-
garnah in tobakarnah in knjigar-
nah v Trstu, Gorici, Celju, Kranju,
Ljubljani in na postajah južne
železnice.

Cena 80 po pošti 35 nvč.

